

## **Interviu su rašytoja Renata Rehnstedt**

### **I. Kas Jūs esate? Apibūdinkite save.**

Kas aš? Ir kodėl būtent aš? Tikriausiai daugelis mūsų anksčiau ar vėliau užduoda sau šiuos klausimus. Galėčiau prisistatyti vardu, pavarde, parašyti, kiek man metų, kokią turiu specialybę. Bet iš tiesų tai apie mane nedaug papasakotų. Tokie sausi faktai tiesiog leidžia aplinkiniams tarsi užklijuoti įsivaizduojamą lipduką. Tiesiog esu Sadeckų vaikas, vilnietė. Nuo tos akimirkos, kai man sukako 27 metai, širdis nebeteko amžiaus. Net ir dabar, praėjus daugiau nei dešimčiai metų po to gimtadienio, jaučiuosi taip pat. Tikiu, kad niekas šiaip sau nevyksta ir sutapimų nebūna. Dabar gyvenu Švedijoje. Stebiu gyvenimus ir, įvairiausių likimų įkvėpta, kuriu istorijas. Kartais laiškas iš praeities arba trumpas apsilankymas žuvies parduotuvėje pagimdo novelę. Svajoju, kad „Likimų katilai“ skaitytųsi taip gardžiai, jog norėtųsi dar! Lyg skanėsto skaitytojo sielai.

### **II. Ką Jums reiškia rašymas?**

Nuo 13 metų rašiau dienoraštį, tiesiog aprašydavau įvykius. Neseniai netyčia radau tarp savo dienoraščių krūvos sąsiuvinį, o jame parašytą išgalvotą istoriją. Galima sakyti, kad pirmąją novelę parašiau, kai man buvo 14 metų. Be to, data tokia mistinė pasirodė: 92-02-29. Daug kas man šiomis dienomis sako: „Išsipildė tavo svajonė“. Prisipažinsiu, jog tai nebuvo mano svajonė, net jei man visada labai patiko rašyti. Niekada negalvoju, kad istorijas, noveles, romanus reikėtų viešinti ar duoti kažkam paskaityti. Rašiau, nes rašėsi. Po mokyklos studijavau ekonomiką Vilniaus universitete, dirbau įdomius, gerai apmokamus darbus Lietuvoje ir Švedijoje, bet didžiąją dalį laiko išgyvenau kažkokią labai nepatogią būseną. Ką bedaryčiau, kokia veikla beužsiimčiau pagal specialybę, tai iki galo manęs nedžiugino. Kaip su tuo balionėliu – ir spalva gera, ir forma nuostabi, ir dydis tobulas, bet nedžiugina. Tas įkyrus persekiojantis jausmas, liaudiškai kalbant, užkniso iki gyvo kaulo. Supratau, kad privalau kažką su tuo daryti – dabar arba niekada. Pasirinkau „dabar“ ir praeitą pavasarį sudėlioju novelių rinkinio taškus ant i. Ledai pajudėjo, prasidėjo procesai link knygos paruošimo ir leidybos. Viskas viduje susidėliojo, nurimo, blaškymasis išgaravo. Kai knygos paruošimo etape derinome įvairius klausimus su redaktore Jurga Marcinkevičiūte, iliustratore Živile Kairyte ir dizaineriu Augustu Savicku, buvo toks įspūdis, kad pažįstu šiuos žmones visą gyvenimą. Tuomet tapo aišku, kad negali būti abejonių, jog einu teisingu keliu.

Žinoma, natūraliai gimsta savanaudiška viltis, kad skaitytojai įprasmins mano istorijas. Tikiuosi, kad novelės susiskaitys gardžiai ir maloniai. Tuomet žinosiu, kad jos išniro ne veltui, nes laukė susitikimo su savo skaitytoju. Dabar jau išdrįstu įvardinti tikrąją svajonę – rašymą paversti pagrindine veikla, nes toks jausmas, kad nėra daugiau nieko, ką daryčiau su didesniu džiaugsmu ir tikėjimu, kad einu teisingu keliu. Juk tik tokiu atveju veikla gali suteikti džiaugsmo ir kitiems, kai jos atlikėjas tai daro iš širdies.

Kristina Bačiulienė